

UZASADNIENIE

(ograniczenie uzasadnienia na zasadzie art. 424 § 3 kpk –

wyrok wydany na skutek wniosku złożonego w trybie art. 335 § 2 kpk)

Rzecznik oskarżenia oskarża:

1. K. K., o to, że:

w dniu 01 grudnia 2018 roku około godziny 02:30 w P. przy ul. (...), działając umyślnie, publicznie i bez powodu, wspólnie i w porozumieniu z P. K., poprzez kopanie dokonał wybicia 8 sztuk szyb wiaty przystankowej miejskiej komunikacji publicznej, czym spowodował straty o łącznej wartości 1.908,71 złotych na szkodę Z. (...) w P., **tj. o czyn z art. 288§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk**

2. P. K. o to, że:

w dniu 01 grudnia 2018 roku około godziny 02:30 w P. przy ul. (...), działając umyślnie, publicznie i bez powodu, wspólnie i w porozumieniu z K. K., poprzez kopanie dokonał wybicia 8 sztuk szyb wiaty przystankowej miejskiej komunikacji publicznej, czym spowodował straty o łącznej wartości 1.908,71 złotych na szkodę Z. (...) w P., **tj. o czyn z art. 288§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk**

Zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do przypisania oskarżonym zarzucanego im czynu, który wyczerpuje dyspozycję art. 288§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk.

Występek z art.288 § 1 kk jest przestępstwem materialnym. Do jego znamion należy alternatywnie określony skutek w postaci zniszczenia, uszkodzenia lub uczynienia cudzej rzeczy niezdatną do użytku. Uszkodzenie mienia jest takim aktem oddziaływania na rzecz, które zmniejsza jej wartość albo przez zmianę wyglądu zewnętrznego, lub kształtu, albo naruszenie całości rzeczy (B.Michalski „Przestępstwa przeciwko mieniu. Komentarz. Wydawnictwo C.H.Beck Warszawa 1999 r., str. 230). Dla odpowiedzialności z art. 288 § 1 kk konieczne jest ustalenie wysokości uszczerbku wywołanego przez zniszczenie, uszkodzenie lub uczynienie rzeczy niezdatnej do użytku. Szkada, to zarówno rzeczywisty uszczerbek (damnum emergens), jak i spodziewana a utracona w wyniku przestępnego zachowania korzyść (lucrum cessans) – uchwała SN z 21.06.1995 r., I KZP 22/95, OSNKW 1995/9-10. Przy czym wysokość szkody, a nie wartość uszkodzonej rzeczy decyduje o bycie występku z art. 288 § 1 kk bądź wykroczenia z art. 124 § 1 kw.

Wartość szkody Sąd ustalił na podstawie informacji przekazanych przez przedstawiciela pokrzywdzonego (k. 31-38). Na szkodę składa zarówno wartość szyby, jak i koszt montażu, co zostało szczegółowo przedstawiono w piśmie pokrzywdzonego. Wartość szkody 1.908,71 zł nie pozostawia wątpliwości, iż czyn oskarżonych należy kwalifikować jako przestępstwo.

Przedmiotem wykonawczym w przypadku występku zniszczenia jest rzecz ruchoma. Prawo karne nie zawiera własnej definicji mienia, ani rzeczy ruchomej, posilując się znaczeniami jakie pojęcia te posiadają w świetle prawa cywilnego (vide: art. 44 i 45 kc). Podkreślić jednak należy, iż na gruncie prawa karnego sformułowano jednocześnie pogląd, że rzeczy ruchome, to takie przedmioty posiadające wartość majątkową, które mają określoną i wymierną wartość materialną, możliwą do wyrażenia w określone kwocie pieniężnej i z tego powodu mogą być przedmiotem obrotu (vide: wyrok SN z dnia 01.07.1981 r., V KRN 122/81, OSNPG 1982, Nr 1). Nie ulega wątpliwości, że opisana w zarzucie, jak i komparycji wyroku rzecz (szyba) taką przedstawia i może być przedmiotem obrotu. Oskarżeni działali nadto publicznie i bez powodu, co daje podstawy do oceny ich zachowania jako występku o charakterze chuligańskim.

Oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, ich czynności były zsynchronizowane tak pod względem czasu, jak i miejsca. Skoro zaś działali wspólnie i w porozumieniu, należy interpretować to jako współsprawstwo, którego istotą jest „oparte na porozumieniu współdziałanie dwóch lub więcej osób, z których każda obejmuje swoim zamiarem realizację całości znamion czynu przestępnego. To porozumienie jest tym szczególnym elementem podmiotowym, który zespalając zachowania się poszczególnych osób, pozwala przypisać każdej z nich tę akcję sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca w popełnieniu przestępstwa (OSNKW 1972/3/54). Porozumienie może nastąpić chociażby w sposób dorozumiany, najpóźniej w momencie realizacji zadań sprawczych. (postanowienie SN z dnia 05.05.2003 r., V KK 346/02, LEX nr 78912, wyrok S.Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14.10.1998 r., II AKa 15/98, Prok. I Pr. 1999/7-8/25, wyrok S.Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30.12.2004 r., II AKa 435/04, LEX nr151782).

Typ czynu zabronionego, o którym mowa w art. 288 § 1, ma charakter umyślny. Umyślność może wystąpić zarówno w formie zamiaru bezpośredniego, jak i wynikowego. Dla charakterystyki strony podmiotowej nie ma znaczenia cel i motywacja sprawcy. Z uwagi na ograniczenie strony podmiotowej przestępstwa przewidzianego w art. 288 § 1 wyłącznie do umyślności, nieumyślne zniszczenie, uszkodzenie lub uczynienie rzeczy niezdatną do użytku może stanowić podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej na gruncie prawa cywilnego (por. M. Kulik, Przystępstwo i wykroczenie..., s. 129).

W realiach tej sprawy, oskarżeni działali umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Mieli świadomość tego, że ich zachowanie prowadzi do uszkodzenia cudzej rzeczy, jako efekt przedsiębranego przez nich zachowania.

Oskarżeni są osobami zdatnymi do zawinienia, ze względu na wiek, jak i pełną poczytalność. Oskarżeni są zdolni do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajdują się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonych lub ich winę.

Stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu należy ocenić jako znaczny, z uwagi na postać zamiaru, sposób działania, wartość szkody.

Kary w wymiarze po 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz po 50 stawek dziennych grzywny są adekwatne do stopnia winy oskarżonych oraz stopnia społecznej szkodliwości ich czynu, a uwzględniają:

a/ jako okoliczności obciążające:

- wartość szkody,
- działanie publiczne, bez powodu;

b/ jako okoliczności łagodzące:

- młody wiek oskarżonych,
- uprzednia niekaralność,
- postawy oskarżonych w procesie – przyznanie się do zarzucanego czynu, wyrażenie skruchy, dobrowolne poddanie się karze.

W ocenie Sądu nie ma podstaw do izolacyjnego oddziaływania na postawę oskarżonych, a wystarczającym jest surowe napiętnowanie ich występku, a przemawia za tym przede wszystkim przewaga i rodzaj okoliczności łagodzących, a wyżej opisanych, co pozwala na ocenę, iż w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek (o jakim mowa w art. 69 § 4 kk – pominięcie tego przepisu w wyroku stanowi przeoczenie). Czyn oskarżonych, na tle ich dotychczasowych dróg życiowych stanowi wyjątek, wskazujący, iż poza zdarzeniem opisanym w sprawie oskarżenia przestrzegają porządku prawnego. Stąd też Sąd wymierzył oskarżonym kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 1 roku. Okres ten pozwoli na weryfikację pozytywnej

prognozy kryminologicznej postawionej wobec oskarżonych. Kara ta w połączeniu z efektywnie zastosowaną sankcją w postaci grzywny powstrzyma oskarżonych od popełnienia w przyszłości przestępstw, a w społeczeństwie wzmocni przekonanie o skuteczności udzielonej przez państwo ochrony prawnej. Należy zaznaczyć, że wśród zastosowanych wobec oskarżonych sankcji, kara grzywny podlega efektywnemu wykonaniu, stanowi zatem realną dolegliwość, jaka dotknie sprawcę pozostawiając go w przekonaniu negatywnej oceny czynu, których się dopuścił. Przy kształtowaniu wysokości jednej stawki dziennej (20,00 zł) Sąd miał na uwadze treść art. 53 § 2 kk i 33 § 3 kk, a w szczególności to, że oskarżeni posiadają możliwości zarobkowe.

Czyniąc zadość wymogom wskazanym w art. 72 § 1 kk, zobowiązano oskarżonych do informowania sądu o przebiegu okresu próby poprzez składanie pisemnych sprawozdań co 6 miesięcy.

W oparciu o treść art. 46 § 1 kk sąd nałożył na oskarżonych obowiązek naprawienia szkody, poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego kwoty odpowiadającej wysokości wykazanej przez pokrzywdzonego szkody.

W oparciu o treść art. 63 § 1 kk Sąd zobligowany jest zaliczyć oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet orzeczonej kary aby dolegliwość związana z pozbawieniem wolności sprawcy w sprawie nie pozostała poza nawiasem wymierzonej mu i podlegającej wykonaniu kary pozbawienia wolności albo orzeczonej kary ograniczenia wolności lub kary grzywny. Tak więc zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet jednej z wymienionych kar stanowi ustawowe dobrodziejstwo dla oskarżonego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie wyrażany jest pogląd, iż okres rzeczywistego pozbawienia sprawcy wolności w sprawie podlega zaliczeniu na poczet kary podlegającej efektywnemu wykonaniu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 1970 r., RNw 33/70, LEX nr 21325, wyrok SN z 24 sierpnia 1988 r., V KRN 161/88, OSNPG 1988, z. 12, poz. 129; wyrok SN z 18 stycznia 1993 r., III KRN 158/92).

W sprawie przedmiotowej efektywnemu wykonaniu podlegają kary grzywny. W świetle powyższych rozważań zasadne jest zaliczenie na ich poczet okresu zatrzymania oskarżonych.

W oparciu o art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie kwoty po 50 zł obejmujące:

- opłatę przewidziana za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości po 30 zł,
- ryczał za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym – po 20 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./).

Opłaty w wysokości po 220 złotych wymierzono na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).